

Krisztus ráhagyatkozó küldöttei

„Gyógyítsatok betegeket, támasszatok fel halottakat, tisztítsatok meg leprásokat, úzzetek ki ördögöket! Ingyen kaptátok, ingyen adjátok! Ne vigyetek magatokkal se aranyat, se ezüstöt, se rézpénzt az övetekben, se tarisznyát az útra, se két felsőruhát, se sarut, se botot: mert méltó a munkás a kenyerére.” (Máté 10, 8-10)

Szeretek tervezni, biztosra menni, a feladatok megoldását gondosan előkészíteni. Fontosak számomra a keretek és az, hogy lehetőleg előre lássam az ok-okozatot. Szeretek felkészülni a fejleményekre. Megvallom, Isten mégis sokszor meglep. Meglep emberekkel, körülményekkel, helyzetekkel.

Emberek. Már megoldottnak tűnő konfliktusok lobbannak fel újra. A legbékésebb és legelégedettebb ismerőseim is tudnak éles, metszően éles és bántó kritikát megfogalmazni. Az emberek olyan kiismerhetetlenek! Olyan furcsák! Sokszor nem éppen következetesek. Kiszámíthatatlanok. Csodálatos kihívás emberekkel foglalkozni, és rémisztő feladat. Jó lenne valóban gyógyítani, életet vinni, megújulást hozni azok életébe, akikhez Isten elküld. De vajon nekem... nekem nincs legalább annyira szükségem a megújulásra?

Körülmények. Itt van ez a vírusveszély terhét nyögő világ. Ez a furcsa kis makromolekula, amely mindent lerombol, amit építetek. És közben épül valami, aminek a falai teljesen újak számomra. Új kereteket teremt. Változik a világ és benne változom én is. Másképp látom önmagamot is talán, a feladatomat is. De jó volna a szociális távolságtartás szúrós tilalmai közé valami gyógyító és életet fakasztó puhaságot vinni! De jó lenne a szöges fakírágyat puha takarókkal kibélelni! De jó volna megtanulni mélyebben kötődni és nem megriadni meglazult kapcsolataim törekenységét felismerve!

Önmagam. Minél biztosabb vagyok abban, hogy megismertem a képességeimet és a határaitam, annál biztosabb, hogy szembesülök Isten humorával, aki bedob olyan helyzetekbe, melyekről meg vagyok győződve, hogy nem tudom majd kezelni. Miért csinálja ezt? Miért ad olyan küldetést, hogy másokat gyógyítsak, hívjak életre és tisztítsam meg karanténba záró sebeitől, mikor magam is talán oly sokszor érzem erőtlenségem, fáradtságom, sebzett elszigetelt magányom?

Jézus pedig elküld, kettős megbízatással: bízd magad Istenre, s bízd az emberekre! Bár mindig szépen felkészülsz és előkészítesz, most ne tedd! Mert nem a magadéból viszel: kaptad. Kaptad, mégpedig ingyen, kegyelemből és felülről. Felhatalmazásod az ajándékozásra, hogy magad is ajándékozott vagy. Azt adod, amit magad is vettél, úgy adod, ahogy magad is tanultad. Isten pedig időnként azt is feje tetejére állítja, amit róla gondolok. Eszembe jut Pál apostol, aki lejegyezte az Úrvacsora szerzetési igéjét az 1Korinthus 11-ben. *Én az Úrtól vettem.* Nem én találtam ki. A vér fogyasztása a törvény szerint tilos. Ezért kell az állatokat kivéreztetni, mert a vérben van az élet és az élet Istené. Ha ki is onthatom, csak az Ő parancsára, s áldozatként neki adva. Nem a magam érdekében, nem jókedvemben, csakis kegyelmére hagyatkozva. A vér, az élet Istené. Krisztusban mégis nekünk adja. Vegyétek a poharat! Vegyétek az Úr Jézus véré! Vegyétek az életet! Valamit, ami nem a tiétek! És ezt cselekedjétek Krisztusra emlékezve! Adjátok egymásnak is tovább! Ami a Máté 10-ben gyógyítás, segítség az Húsvét után már a megváltás ajándékának közel hozása. Krisztus ebben is következetes: ad, hogy tovább adjak. És tovább adok, hogy aztán más is tovább adja. Hozzám is elért a kegyelem és én is továbbszeretem. Engem is elért az Úr küldötte, s most én vagyok küldetésben. Legyen velem ebben is ezen a héten is Isten!

Uram, hálás a szívem, hogy a Baár-Madas tanári közösségének tagjaként magam is küldetésben lehetek, együtt a társakkal a Te dicsőségedre és a rám bízottak erősítésére: segíts abban, hogy én, a megajándékozott, ajándékozott tovább adhassam! Ámen.